

stěžovatelovo, že soud zjistil, že požívá nápojů alkoholových pouze v míře a způsobem zcela obvyklým pro jeho prostředí. Vždyť zjistil sborový soud, že se stěžovatel snaží každé příležitosti využít k pití, že propil část peněz, které mu byly svěřeny na nákup dříví, že propil závdavek daný mu kupitelem na utvrzení koupě vepře, že se občas napije tak, že zůstane celý den ležeti. To jsou ukázky, že míra a způsob užívání alkoholických nápojů stěžovatelem přesahuje stupeň obvyklý mezi slušnými lidmi. Ukázky tyto jsou důkazem, že, jak správně praví sborový soud, dosud trvá ochromení jeho vůle ovládati se, jsou důkazem, že mu chybí schopnost odporovati svodům alkoholu. Snížení schopnosti rozpoznati následky jednání a spojenou s tím zodpovědnost, jež má v zápětí pijáctví, vede k vážným nebezpečím pro pijáka samého i pro jeho okolí a nutno proto léčiti i na dále tuto nemoc stěžovatelovu odnětím prostředků k opatření si alkoholu a chrániti nemocného, jeho rodinu a okolí před následky majetkového úpadku, bez tohoto opatření často nastávajícího. Sborový soud uznal tedy správně, že stěžovatel dosud potřebuje podpůrce k náležitému obstarávání svých věcí (§ 2 čís. 2 poslední věta čís. nař. o zbav. svéprávnosti ze dne 28. června 1916, čís. 207 ř. zák.) a ponechal ho odůvodněně i na dále při částečném zbavení svéprávnosti. Při řešení otázky, má-li stěžovatel i na dále míti k ruce podpůrce, není rozhodným způsob, jímž se dosavadní podpůrce svého úkolu zhostil, nýbrž, jak již svrchu uvedeno, způsob života a jednání stěžovatele samého. Pak-li snad podpůrce se dostatečně nevěnoval svému úkolu, mohlo to míti jediné v zápětí nutnost ustanoviti podpůrce jiného, neodůvodňovalo by to však požadavek stěžovatelův, by byl zbaven omezení svéprávnosti.

Čís. 8223.

Bylo-li opatrovnictví nad nezl. manželskými dětmi zavedeno jen pro určité úkony (k vymožení plnění výživy na otci a k rozhodnutí o návrhu otce, by mu byly děti odevzdány do péče a výchovy) a otec bydlí v tuzemsku, nelze povolití přenesení opatrovnictví z tuzemského na cizozemský soud.

(Rozh. ze dne 16. srpna 1928, Nd II 136/28.)

Návrhu, by opatrovnictví nad nezl. manželskými dětmi bylo přeneseno z tuzemského soudu na soud cizozemský, Nejvyšší soud nevyhověl.

D ů v o d y:

Otec nezl. dětí bydlí v tuzemsku a není zbaven moci otcovské. Opatrovnictví nezl. dětí bylo zavedeno jen pro určité úkony, totiž, aby jednak bylo na otci vymoženo plnění výživy, jednak aby rozhodnuto bylo o jeho návrhu, by mu děti byly odevzdány do péče a výchovy. Vzhledem na věk dětí (nar. 1913 a 1915) není potřeba zvláštního dozoru k osobě jich

a péče o ně není naléhavá a nastati může naopak spíše zase případ, že bude třeba znovu zakročit proti otci pro plnění otcovských povinností, v takovém případě bude pak vzhledem na bydliště jeho tento úkon vhodnější a účelněji obstarán soudem tuzemským.

Čís. 8224.

Pozemková reforma.

Soud nemůže rozhodovati o otázce, zda Státní pozemkový úřad byl oprávněn určití přejímací cenu.

(Rozh. ze dne 17. srpna 1928, R I 636/28.)

Do rozhodnutí Státního pozemkového úřadu o přejímací ceně za zabrané nemovitosti stěžovatel si vlastník zabraných nemovitostí. Soud první stolice (zemský civilní soud v Praze) stížnosti nevyhověl. **Důvody:** Stížnost není v zákoně odůvodněna. Vlastník deskového statku uplatňuje v ní toliko, že Státní pozemkový úřad nebyl vůbec toho času oprávněn vydati rozhodnutí o přejímací ceně, jejíž správnost, pokud jdeo použití všeobecných předpisů zákonných, se jinak nepopírá. Zákon náhradový ze dne 8. dubna 1920, čís. 329 sb. z. a n. ve znění zákona ze dne 13. července 1922, čís. 220 sb. z. a n. přesně vymezuje právo stížnosti vlastníka v ustanovení § 46 (2), podle něhož stížnost může se opíratí jedině o to, že nebylo buď šetřeno zvláštních předpisů vydaných pro určování a vypočítávání přejímací ceny (§ 41 (2) cit. zákona) anebo že nebylo přihlíženo k předpisům § 42 až 45 téhož zákona. Ani toho ani onoho důvodu v tomto případě se stížnost nedovolává. **Rekursní soud** napadené usnesení potvrdil. **Důvody:** Stěžovatel tvrdí, že soud první stolice měl přezkoumati, zda Státní pozemkový úřad byl oprávněn vydati rozhodnutí o přejímací ceně, když je tu o ní dohoda, třeba že podmíněná úpravou otázky budoucích nákladů na duchovní správu v T. Rozhodování ve věcech pozemkové reformy přísluší úřadům správním a jen v případech v zákoně zvláště vytčených jest přikázáno soudům (sb. n. s. čís. 6303). Pokud se týká otázky přejímací ceny, přezkoumávají soudy pouze její výši, již stanovil Státní pozemkový úřad, nejsou však oprávněny rozhodovati o tom, zda platí dohoda o přejímací ceně či zda ji právem určil Státní pozemkový úřad podle § 41 a násl. cit. zák., jak zřejmo z obsahu § 46. Poněvadž pak stěžovatel přiznává, že bylo správně použito §§ 41—45 zák. při stanovení přejímací ceny, právem soud první stolice nevyhověl stížnosti do usnesení určujícího cenu.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Nelze dovoditi, že by se rozhodování soudu mohlo vztahovati také na otázku, zda Státní pozemkový úřad byl oprávněn přejímací cenu určití, an § 46 přezkum jeho omezuje pouze na otázku, zda ocenění převzatých nemovitostí neodporuje předpisům tam vytčeným.